

Debreceni Ítéltábla
Gf.III.30.038/2023/5.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Oláh Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Oláh István Attila ügyvéd) által képviselt Felperes (Cégjegyzékszám, cím) felperesnek – a dr. Somlyai Róbert ügyvéd (4024 Debrecen, Miklós utca 14.) által képviselt Alperes1 I. r. (cím) és Alperes2 II. r. (cím) alperesek ellen vezető tisztségviselők felelősségének a megállapítása iránti perében a Debreceni Törvényszék 2022. szeptember 29. napján kelt 9.G.40.053/2021/33. számú ítélete ellen az alperesek 35. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon – tanácsülésen – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 (tizenöt) napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 12 700 (tizenkétezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperesek voltak az Kft.1 „felszámolás alatt” (cégjegyzékszám, cím, a továbbiakban: adós) önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselői 2008. december 22-től kezdődően.

Az adós felszámolását a Debreceni Törvényszék a 9.Fpk.205/2019/17. számú végzésével rendelte el 2019. október 11-i kezdő nappal.

A felperes az adós hitelezője, a felszámoló a 25 684 638 Ft hitelezői igényét „f” kategóriában vette nyilvántartásba.

[2] A felperes a keresetében annak a megállapítását kérte, hogy az alperesek az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal az adós vagyona 96 515 564 Ft-tal csökkent.

Módosított kereseti kérelmében másodlagosan annak a megállapítását kérte, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselőknek felróható magatartás következtében az adóssal szembeni hitelezői követelések teljes kielégítése meghiúsult.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2018. december 31-én jelölte meg. Előadta, hogy a vezető tisztségviselők a beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségüknek 2018. évre nem tettek eleget, a 2018. évre vonatkozó

beszámolót csak 2020. január 23-án tették közzé, amelyben látható, hogy 2018. december 31-ére a társaság vagyona jelentősen csökkent, ezzel szemben a kintlévőségei növekedtek.

Az alperesek a felszámolás megindulását követően irat- és vagyónátadási kötelezettségeiknek nem teljeskörűen tettek eleget. Emiatt és a beszámoló-készítés elmaradása miatt – a felperesi kereset szerint – a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

A felperes kereseti tényállítása szerint az alperesek vagyonsökkentő magatartása egyrészt az volt, hogy az adós követeléseit nem érvényesítették, sőt az érdekeltségükbe tartozó más társaságba irányították át a társaság vagyonát. Másrészt ésszerűtlen gazdasági kötelezettségeket vállaltak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, a más gazdasági társaságokban fennálló, az adós tulajdonában álló üzletrészt jelentősen a piaci ár alatt értékesítették.

Az elsőként megjelölt vagyonsökkentő magatartás tekintetében előadta, hogy 2017. december 6-án alvállalkozói szerződést kötött az adóssal az Kft.1 építető által épített ún. Lakópark1 projekt vonatkozásában. A szerződésben az adós fővállalkozóként, ő alvállalkozóként vett részt. Az adós 2018. február 27-e és 2019. február 20-a között, az ő – összesen – 85 094 450 Ft értékű teljesítéséről állított ki teljesítési igazolásokat.

A későbbiekben tudomást szerzett arról, hogy ugyanerre a projektre a megrendelővel az Kft.2 is fővállalkozási szerződést kötött, és a megrendelő nem az adósnak, hanem az Kft.2-nek fizetett. Az adós csak 2 909 099 Ft-ot utalt át. Szerinte ez arra mutat, hogy az alperesek összejátszottak annak érdekében, hogy ne az adósnál, hanem a szintén családi érdekkörükbe tartozó Kft.2-nél keletkezzen bevétel, ezáltal elvonták a hitelezők kielégítésének a fedezetét. Tény, hogy ez a magatartás még a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét megelőzően, 2017. december 6-ától kezdődött, de a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben az alperesek feladata az adóst illető vállalkozói díj érvényesítése lett volna.

Ésszerűtlen gazdasági kötelezettségeket pedig azzal vállaltak, hogy az adós a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően is kötött vállalkozási szerződéseket, például a város-i ... Lakópark2 építése során, noha a növekvő adósság és a likviditási problémák miatt ebben az időben a vezető tisztségviselőknek számolniuk kellett azzal, hogy a szerződésben vállalt fizetési kötelezettségeiknek nem tudnak majd eleget tenni.

Előadta, hogy az adósnak más gazdasági társaságokban volt üzletrésze, ezek közül az Kft.3-ben és az Kft.4-ben meglévő üzletrészt 2019. júniusában értékesítette. Az üzletrész adásvételi szerződésekről nincs ismerete, sem arról, hogy a vételár mennyi volt, hogy az üzletrészeknek ténylegesen milyen értéke lehet, de feltételezése szerint ezeket nyilvánvalóan alacsonyabb áron értékesítették, mint azok tényleges értéke.

[3] Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

A felszámolás kezdetét követő iratanyag-átadásra vonatkozóan arra hivatkoztak, hogy a nagy terjedelmű iratok egy részét a rendőrség, majd a NAV is lefoglalta, ezért csak a lefoglalás megszüntetése után tudták azokat részletekben átadni. Igazolták azt is, hogy a perfelvétel alatt átadták a felszámolónak – felhívására – az adós készpénzvagyonát.

Előadták, hogy az adós könyvelője felmondott, akit a megkezdett gazdasági évben nagyon nehéz volt pótolni, emiatt maradt el határidőben a beszámoló elkészítése és letétbehelyezése.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2019. április 15. napján jelölték meg, amit az adós jelentős kintlévősége okozott, ugyanis két másik gazdasági társaság nem adta ki az adósnak a teljesítési igazolást, majd felmondták a megkötött szerződéseiket is.

Előadták, hogy az adós készlete azért csökkent 123 238 000 Ft-ról 25 000 000 Ft-ra, mert abból egyenlítették ki a tartozásokat.

Állították, hogy a Lakópark1 projektben nem az adós, hanem az Kft.2 volt a fővállalkozó, és vitatták, hogy az adós a bevételét az Kft.2 részére térítette volna el.

Az üzletrész értékesítésekkel kapcsolatban közölték, hogy az ebből származó bevételt is a tartozások kiegyenlítésére fordították.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította, hogy az I. és II. r. alperesek, mint az adós vezető tisztségviselői a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkeztét követően vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezáltal a hitelezők követelésének kielégítése 96 515 564 Ft-ban megghiúsult. Az I. és II. r. alperesek felelőssége egyetemleges. Kötelezte őket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 925 000 Ft perköltséget.

[5] A csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1), (3) és (5) bekezdései szerint megállapította, hogy az adós a felperes által megjelölt időpontban, 2018. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A 2020. január 23-án elkészült beszámoló szerint ezen a napon a pénzeszközeinek összege 11 729 000 Ft, míg rövid lejáratú kötelezettségeinek összege 316 758 000 Ft volt, tehát a rövid lejáratú kötelezettségeinek összege nagyságrendekkel haladta meg a pénzeszközeit.

Vizsgálta azt is, hogy az alperesek vonatkozásában alkalmazni kell-e a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését.

Az alperesek nem vitatták, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontja szerinti beszámolókészítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségüket nem teljesítették határidőben, de arra hivatkoztak, hogy ez nekik nem volt felróható.

Azt sem vitatták, hogy az adós 2018. évre vonatkozó beszámolóját csak a felszámolási eljárás megindulását követően, 2020. januárjában készítették el, de érvelésük szerint ez szintén nem nekik felróható, hiszen oka a könyvelő felmondása volt.

Az elsőfokú bíróság szerint az alperesek felróhatóságuk hiányát nem tudták bizonyítani.

Az adós felszámolója (az általuk 2019. október 29-én átvett levelében) értesítette az alpereseket az iratátadással, a tevékenységet zárómérleg készítésével összefüggő kötelezettségeikről, ennek ellenére ennek nem tettek eleget.

Az adós iratanyagát 2019. december 3-án, a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott 30 napos határidőn túl foglalták le, tehát az iratanyag átadása elmulasztásának oka nem ez, hanem az alperesek mulasztása volt. Az alperesek az adós készpénzvagyont is csak a per megindítását követően adták át a felszámolónak.

Mindezek alapján a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését alkalmazta.

Megállapította, hogy az alperesek az anyagi pervezetése ellenére még tényállítást sem adtak elő a hitelezők érdekeit figyelembe vevő magatartásra vonatkozóan, bizonyítási indítványt nem tettek. Érdemi védekezésük pusztán arra terjedt ki, hogy a felperes által megjelölt vagyonszőkítő magatartásokat nem valósították meg, bizonyítási indítványokat azonban ebben a körben sem terjesztettek elő, okirati bizonyítékokat sem csatoltak, a felelősség alóli mentesülésükhöz szükséges tényeket nem bizonyítottak.

A felperes okirattal is igazolta azt, az alperesek által nem vitatott tényt, hogy az alperesek az adós vezető tisztségviselői, a felperes pedig az adós hitelezője. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az adós 2018. december 31. napjától kezdődően fizetéseképtelenséggel

fenyegető helyzetben volt, az alperesek a mentesüléshez szükséges tényeket nem állítottak és nem is bizonyítottak, ezért megállapította az alperesek egyetemleges felelősségét.

A felperes kereseti kérelmében vagyonszőkcentő magatartásokat is megjelölt, amelyeket azonban pergazdaságossági okokból nem vizsgált, tekintettel arra, hogy a felperes a kereseti kérelmét a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulása miatt is előterjesztette. Ez utóbbi fordulat megléte a felperes által becsatolt közbenső beszámoló adataiból megállapítható, hiszen a felszámolási eljárásban 26 hitelező jelentett be hitelezői igényt, összesen 1 028 483 259 Ft értékben, amellyel szemben a közbenső jelentés szerint 655 563 000 Ft adósi vagyon áll, amelyből aktív időbeli elhatárolás 403 512 000 Ft.

Megállapította, hogy a hitelezői igények kielégítésére az adós vagyona teljes egészében nem nyújt fedezetet, a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése tehát meghiúsult. Figyelemmel arra, hogy ennek összege a közbenső mérleg adatai alapján magasabb, mint a felperes kereseti kérelmében megjelölt összeg, a Pp. 2. § (2) bekezdése alapján a felperes kereseti kérelmében megjelölten azonosan határozta meg azt az összeget, amellyel a hitelezők követeléseinek kielégítése meghiúsult.

Tekintettel arra, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját a becsatolt okiratok alapján megállapította, mellőzte a felperesnek az e körben előterjesztett, szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát.

Az elsőfokú bíróság a felperes perkölségének a megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte az alpereseket.

[6] Az alperesek a fellebbezésükben az elsőfokú ítéletnek a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján történő megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perkölségben marasztalását kérték.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy nekik felróható módon nem tettek eleget Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjában megjelölt kötelezettségeiknek.

Megismételték, hogy az adós nagy terjedelmű iratanyagának összeállítása és leadása sok munkát jelentett és jelentős időbe telt, a beszámoló elkészítése érdekében aktívan közreműködtek, az adós beszámolójának a késedelmes leadását a könyvelőváltás okozta.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen következtetett abból, hogy a felszámoló képviselője – az iratanyag egy részének a lefoglalása előtt – a megtekintett iratokat nem szállította el. Az iratanyag átvételének elmaradását ugyanis nem az együttműködésük hiánya, vagy annak megtagadása okozta, hanem a beszámoló elkészítésének a szükségessége.

Állították, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját az elsőfokú ítélet [16] bekezdésében tévesen állapította meg, mivel önmagában azt nem alapozza meg az, hogy az adós pénzeszközeinek összege kevesebb a rövidlejárati kötelezettségeinél. Ezeknek a kötelezettségeknek a lejárat ideje, illetve az időközben várható bevételek miatt ez nem jelenti a társaság fizetésképtelenségét.

Álláspontjuk szerint ez a helyzet 2019. május környékére tehető, ugyanis ekkor az egyik megrendelő nem adott ki teljesítésigazolást, így az adós nem tudott számlát kiállítani a kb. 140 000 000 Ft körüli összegről.

Ismételten vitatták azt a felperesi állítást, amely szerint a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az adóst megllelő követeléseket nem érvényesítették a családi érdekeltségű más társaságokkal szemben. Amennyiben lettek volna ilyen követelések, akkor – a felszámolás elrendelését követően – ezeket a felszámoló érvényesíthette volna. Egyetlen, a keresetlevélben szereplő és a felperes által az alperesekhez kötött társaság sem került felszámolás alá, azok jelenleg is működnek.

Az ésszerűtlen gazdasági kötelezettségvállalások vonatkozásában előadták, hogy az egyes gazdasági döntéseket nem utólag, azok eredményessége alapján kell megítélni, hanem a döntés meghozatalakor fennálló és a felek által tudott információk alapján.

Hangsúlyozták, hogy meg kívánták menteni a hosszú ideje működő, közismert gazdasági társaságukat. Ennek során jövedelmező üzleti lehetőségeket kerestek, azonban ez természetesen kockázattal jár. Állították, hogy soha nem vállaltak az indokoltnál nagyobb kockázatot.

A Kft.3-ban fennálló üzletrész értékesítésével kapcsolatban a felperes mindenféle információ nélkül állítja, hogy az fedezetelvonó ügylet volt. Az üzletrész értékesítéséből származó vételárat kizárólag az adós lejárt tartozásainak a megfizetésére használták, a napi működést biztosítva. Előadták, hogy az Kft.3 nem kezdte meg a Város, ...úton – jelenleg más által – készülő társasház építési munkálatait, semmilyen építési vagy bontási tevékenységet nem végzett.

Az adós a működése során keletkező bevételekből tudta törleszteni a vele szemben fennálló követeléseket, egészen a hivatkozott teljesítés igazolásigazolás kiadásának a megtagadásáig, így céltartalék képzésére nem volt szüksége, arra nem is kötelezte semmilyen jogszabály.

Utaltak arra, hogy a felperes a társaság vagyonaiban bekövetkezett csökkenés, a társaság beszámoló szerinti vagyona és a hitelezői igények mentén közelíti meg a felelősségüket. Előadták, hogy az adóssal szembeni követelések, hitelezői igények egy része alaptalan, illetve eltúlzott, erre tekintettel a felperes által vázolt pénzügyi helyzet nem helytálló. A társasággal szemben jelentős összegű vitatott követelés állt fenn, mint például az állványrendszer bérleti díjával kapcsolatos követelések. Ezekkel szemben az ügyvezetők mindaddig felléptek, amíg arra volt lehetőségük, sajnos a felszámoló nem kifogásolta meg azokat.

Ismételten előadták, hogy a keresetlevélben megfogalmazott, az adós vagyoni helyzetének alakulásával és a „vagyonkimentéssel” kapcsolatos téves állítások olyan személy állításain alapulnak, aki nem is volt az adós tagja.

Mind az Kft.1, mind az Kft.4 esetén a fővállalkozó az Kft.2 volt. Vele szerződött bizonyos munkálatok elvégzésére alvállalkozóként az adós, aki majd szerződött a felperessel. Erre tekintettel a „munkák között átfedések vannak” a felperes és az Kft.2 számlái között, így semmiképpen nem tudták „elterelni” a befolyó összegeket. Erre tekintettel tévesnek tartották azt a felperesi tényállítást, hogy az adós helyett az Kft.2 részesült minden esetben a munkák ellenértékéből.

Téves az a felperesi állítás is, hogy az Kft.2 teljesen megkapta a részére járó vállalkozói díjakat. Az Kft.1-nek jelenleg tudomásuk szerint több mint 100 000 000 Ft tartozása áll fenn az Kft.2 felé. Az Kft.4-nek az a beruházása, melyen a felperes alvállalkozó volt, jelenleg is folyik, és ott szintén jelentős követelése van az Kft.2-nek a megrendelő irányába.

Előadták, hogy a felperes által az Kft.1 korábbi tagjaként hivatkozott T1 soha nem volt tag egyik említett társaságban sem, így ez okozhatja a felperes tévedését. A kereset számtalan olyan részinformációt és fél igazságot tartalmaz – például az Kft.3 üzletrészének az értékesítése –, amelyet feltehetően az alperesekkel haragos viszonyban álló T1 hozhatott a tudomására.

Előadták, hogy az adós és a felperes közötti kapcsolat egy Város2-ben történt kivitelezés során romlott meg, mivel a felperes késedelme miatt mintegy 9 000 000 Ft kötbért kellett fizetnie az Kft.1-nek. Ezt az adós le kívánta vonni a felperestől, ami végül az üzleti kapcsolat megszakadásához vezetett, mivel a felperes a kötbér megfizetése nélkül vonult le a munkaterületről.

[7] A felperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperesek perköltségben történő egyetemleges marasztalását kérte.

A Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontjait, a 33/A. § (3) és (5) bekezdéseit idézve arra hivatkozott, hogy a Pp. 265. § (1) bekezdése szerint a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének következménye is ezt a felet terheli.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság lehetőséget adott az alpereseknek a felróhatóságuk kimentésére, ők azonban olyan okokra hivatkoztak, melyek nem voltak alkalmasak az önhiba körén kívül eső körülmények elfogadására. Erre figyelemmel helyesen állapította meg, hogy az iratok nem teljeskörű és késedelmes átadásáért az ügyvezetők felelősek.

Megalapozott az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja is, hogy az adós vezetőjének kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Többször felhívta az alpereseket, hogy tegyenek részletes tényállításokat ezzel összefüggésben és azok igazolására – a bizonyítási teherre is figyelemmel – tegyenek bizonyítási indítványokat. Ennek ellenére az alperesek az ellenkérelmükben csak általánosságban tettek tényállításokat és azokra sem terjesztettek elő bizonyítási indítványt.

Álláspontja szerint az alperesek alaptalanul hivatkoznak arra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet csak 2019. április 15-én állhatott be, mert a megrendelőjük nem ismerte el az adós teljesítését és nem fizetett meg 140 000 000 Ft-ot. Erre nézve további részletes tényelődást nem tettek, iratot nem csatoltak, bizonyítási indítvánnyal nem éltek. Úgyszintén csak hivatkoztak arra is, hogy az adósnak jelentős követelése van, amiket a felszámolási eljárásban a felszámolónak kell érvényesítenie.

Arra sem tettek részletes tényelődást és bizonyítási indítványt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát követően a hitelezők érdekét figyelembe véve jártak volna el.

Tény, hogy a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelezői igények kielégítésére az adósi vagyon teljes egészében nem nyújt fedezetet, a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése tehát az alpereseknek felróható magatartás miatt megghiúsult.

[8] A fellebbezés alaptalan.

[9] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint – az ott írt kivételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 370. § ((1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelemre, annak és a fellebbezési ellenkérelemnek a korlátai között bírálta felül.

Az alperesek a fellebbezésükben támadták a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének az elsőfokú bíróság által megállapított időpontját; azt, hogy alkalmazható a perben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése – mivel álláspontjuk szerint nem nekik felróhatóan teljesítették késedelmesen a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) – d) pontjaiban meghatározott kötelezettségüket –; vitatták az adóssal szemben bejelentett követelések összegszerűségét is, állítva, hogy azok nagy része általuk vitatott, alaptalan követelés, és a felperes által megjelölt, a hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyó magatartásukat/mulasztásukat.

[10] Az elsőfokú bíróság az ítélete [16] bekezdésében az adós utóbb elkészült beszámolójának az adatai alapján állapította meg azt, hogy 2018. december 31-én az adós 11 729 000 Ft

pénzeszközét nagyságrenddel meghaladó, 316 758 000 Ft rövid lejáratú kötelezettsége állt fenn. Arra helytállóan hivatkoztak az alperesek, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését akkor lehet megállapítani, ha az adós készpénzvagyonán túl az egy éven belül pénzeszközzé tehető forgóeszközeit a kötelezettségeivel összevetve megállapítható, hogy olyan helyzet következett be, amiben az adós nem lesz képes a vele szembeni követeléseket az esedékességükkor kielégíteni (BDT2020.4123.).

Az adós a 2018. évi mérlege szerint 2018. december 31-én a 11 729 000 Ft pénzeszköz mellett 496 089 000 Ft forgóeszközzel is rendelkezett, amelyek közül 361 122 000 Ft követelés, 123 238 000 Ft készlet volt. Ezzel szemben a mérleg 827 093 000 Ft kötelezettséget, ebből 316 758 000 Ft rövid lejáratú és 510 335 000 Ft hosszú lejáratú kötelezettséget mutatott ki. Arra nincs adat, hogy az adós követeléseinek milyen az összetétele, az esedékessége és a megtérülési esélye, azonban a rövid lejáratú kötelezettségek (316 758 000 Ft) esedékességkori kielégítésére feltehetően fedezetet nyújtottak volna a pénzeszközök és a készletek értékesítése mellett. Azt, hogy az adós a saját tőkéjének (a tárgyi eszközeinek, befektetett pénzügyi eszközeinek, készleteinek) jelentős csökkenése ellenére 2018. december 31-én még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, alátámasztották a tanúvallomások is. T2, aki az adós könyvvizsgálatát végezte 2017-2019. években a 21. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal hatodik bekezdésében a 2017. évi mérleg adataira hivatkozva állította azt, hogy akkor nem úgy tűnt, hogy bármi módon felszámolás fenyegetné az adóst. T3 tanú pedig – aki 2019. májusában vállalta, hogy elkészíti az adósnak a 2018. évre szóló beszámolóját – az ugyanennek a jegyzőkönyvnek a 6. oldal második, harmadik és hatodik bekezdéseiben rögzített tanúvallomásában előadta, hogy 2019-ben is voltak még gazdasági események, sőt, 2019. áprilisában, májusában még egyáltalán nem látszott, hogy felszámolás fenyegetné az adóst. Szerinte a 2018. év zárásakor egy stabil gazdasági társaságot mutattak a mérleg adatai, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2019. május környékén következett be, amikor az egyik megrendelő nem adta ki a teljesítésigazolást az elvégzett munkáról, aminek a következtében az adós nem tudott kiállítani kb. 140 000 000 Ft összegről számlát.

Mindezek alapján az ítéltábla elfogadta az alpereseknek azt az álláspontját, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete nem 2018. december 31-én, hanem 2019. április 15-én, az általuk megjelölt időpontban következett be. Az alperesek tehát ezt követően voltak kötelesek a hitelezői érdekeket figyelembe vevő vezető tisztségviselői magatartást tanúsítani.

[11] Az alperesek vitatták a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazását lehetővé tevő mulasztásuk felróhatóságát is. Az elsőfokú bíróság megvizsgálta a könyvelőváltásra és az adós iratainak a lefoglalására történt hivatkozásukat, azt az ítélet [19] bekezdésében helyesen értékelte, az e körben tett megállapításaival az ítéltábla is egyetért.

Az alperesek a fellebbezésükben hivatkoztak arra is, hogy a felszámoló volt az, aki az adós székhelyén megtekintett iratokat nem szállította el, illetve arra, hogy a beszámolóképzés miatt volt szükséges az, hogy az adós nál maradjanak az iratok.

Az alperesek az elsőfokú eljárásban a késedelmük kimentése körében (9. sorszámú előkészítő irat II. rész 1., 2. bekezdése) az iratanyag nagy mennyiségére, a könyvelőváltásra és arra hivatkoztak, hogy utóbb, az elkészített mérleg feltöltését megelőzően a felszámoló is elkérte az iratokat. Azt az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk vallomása alátámasztotta, hogy a könyvelő 2019. áprilisi felmondása miatt nehéz volt elkészíteni az adós 2018. évi és a tevékenységzáró mérlegét, és azt is igazolták, hogy az alperesek megpróbálták a feladat elvégzésére megfelelő személyt találni.

A 18. sorszámon csatolt készpénzbefizetési bizonylat szerint azonban az adós pénzeszközeit csak 2021. december 8-án adták át a felszámolónak. T4 tanú – aki az adós felszámolója munkatársaként állt kapcsolatban az alperesekkel – pedig a 21. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomásában elmondta, hogy amikor kérte az iratokat az alperesektől, azt közölték vele, hogy a könyvelővel „probléma van”, ezért nincsenek rendben az iratok. A készletet azonban nem sokkal ezt követően átadták, de ennek a pontos időpontját nem tudta megmondani.

A keresetlevélhez mellékelte felszámolási közbenső beszámoló tartalmazza a felszámolónak azt a nyilatkozatát, hogy az adós képviselője a felszólítása ellenére csak részben teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségeit, az iratanyagot nem teljeskörűen adta át.

Mindezeket az adatokat az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint együttesen értékelve megalapozottan állapította meg azt, hogy az alperesek nekik felróhatóan nem teljesítették megfelelően a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjában előírt kötelezettségeiket, és ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazandó: az alpereseknek kell bizonyítaniuk azt, hogy az ő vezető tisztségviselői jogviszonyuk alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet – erre nem is hivatkoztak a perben –, illetve annak a bekövetkezését követően a vezetési feladataik ellátása során figyelembe vették a hitelezők érdekeit is.

A hitelezők érdekeit védő, pozitív vezetői magatartásra az alperesek nem hivatkoztak, csupán vitatták, hogy a felperes által megjelölt magatartásokat elkövették. Mivel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése és a Pp. 265. § (1) bekezdése szerint az alpereseknek kellett volna a perben bizonyítaniuk a kimentésüket megalapozó tényeket, ennek pedig az elsőfokú bíróságnak a 21. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített tájékoztatása ellenére nem tettek eleget, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az egyetemleges felelősségüket a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői igényeknek a felperes keresetében megjelölt összegéig.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy a Cstv. 33/A. §-a alapján indított perben az adós hitelezőinek a felszámoló által nyilvántartásba vett követelése már nem vitatható, ezért nem vizsgálta az ezzel kapcsolatos fellebbezési hivatkozásokat, és azt sem, hogy az alperesek valóban tanúsítottak-e a hitelezői érdekeket sértő magatartásokat, mivel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében meghatározott törvényi tényállási elemek fennállása azt eredményezi, hogy bizonyítottanak kell tekinteni azt, hogy az alperesek vezető tisztségviselői jogviszonya idején az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt és az alperesek nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látták el a vezetői feladataikat (BDT2023.4598.).

[12] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az indokolás fenti módosításával helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdés I. fordulata alkalmazásával.

[13] Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú perköltségüket (a lerótt fellebbezési eljárási illeték és a jogi képviselőjük ügyvédi munkadíja) maguk viselik, és a Pp. 83. § (1) és 87. § (1) bekezdése szerint az ítéltábla őket kötelezte egyetemlegesen a felperes felszámított másodfokú perköltsége megfizetésére. A felperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. §-a alapján kérte megállapítani. Az ítéltábla az IM. rendelet 3. § (3), (5) és (6), valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján, az ellenkérelem elkészítésére kifejtett jogász tevékenységgel arányban álló 10 000 Ft + ÁFA = 12 700 Ft összegben határozta meg a pereszes alperesek által a

felperesnek – a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben – fizetendő másodfokú perköltség összegét.

Debrecen, 2023. május 4.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Riczu András s.k. bíró